

Український ФУТБОЛ

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

П'ятниця, 6 листопада 2009 року • № 165 (2264) • Ціна вільна

ДРАМА НА "ДИНАМО", ЯКУ МАЛИ ПЕРЕДБАЧИТИ

У багатій на особистості й понад вісімдесятирічній історії київського "Динамо" виокремлюють, зазвичай, **сімох** голкіперів, яких можна назвати видатними. Розпочав цю яскраву плеяду Антон Ідзковський. Продовжив Микола Трусевич. Розвинув Олег Макаров. Надав їй вишуканих граней Віктор Банников. Довів до досконалості Євген Рудаков. Закріпив Віктор Чанов. Гідним продовжувачем когорти воротарів України є Олександр Шовковський — наразі "останній із могікан".

Із кінця дев'яностих років, коли в СаШо життя стало не менш драматичним не лише на полі, динамівські тренери розпочали пошук заміни Шовковському. Відтоді ми побачили трьох кандидатів, які, на певному етапі, наче й подавали певні сигнали про свою спроможність стати "№8".

Спочатку цього очікували від В'ячеслава Кернозенка, злет якого в Києві урвався через один невдалий матч зі збірною Польщі (02.09.2000).

Другим у цьому списку був Віталій Рева, котрий, як на мене, не втримався після удару долі у вигляді "переселення" на лаву запасних.

Відтак третім, у кому бачили заміну для СаШо, є Станіслав Богуш, котрий стояв у воротах в останньому матчі "блакитно-білих" у Лізі чемпіонів.

Восени 2008 року він перейшов до "Динамо" із Запоріжжя, показував зрілу й упевнену гру, тож його почали вважати найкращим воротарем держави, логічним підсумком чого стало запрошення під прапори національної команди України. Весняний проміжок минулого сезону Станіслав відіграв уже не так надійно, все частіше помиляючись. Улітку в Києві з'явився Валерій Газзаєв, Богуш несподівано зазнав травми, і пост номер один у "Динамо" знову застовпив за собою Шовковський, який, на подив багатьох, переживає щось схоже на другу молодість.

Екс-запоріжець опинився в ролі запасного, причому в тих рідкісних випадках, коли він таки виходив у старті, помилка йшла за помилкою, а від колишньої впевненості не зосталося й сліду.

І ось Олександр зазнає травми, й у ворота стає Станіслав...

Позавчора відбувся "бенефіс" останнього. Практично всю гру Богуш діяв нервово, часом навіть ніби заціпеніло. М'яч не тримався в його руках, подача "Інтером" кутового щоразу перетворювалася на драму. Логічним результатом цього стала гра киян у другому таймі: гості розхитали командні дії господарів, і лише диво довго рятувало наших футболістів від гола.

Розплата настала в останні п'ять хвилин матчу, коли, здавалося, що омріяні три очки вже в кишені. Дві відверті помилки голкіпера перекреслили надії мільйонів уболівальників, а на додачу — зіпсували враження від чудової гри Андрія Шевченка. Відтак ми почули дуже жорсткі слова Валерія Газзаєва на післяматчевій прес-конференції...

Переконаний, що, у зв'язку з останніми подіями на стадіоні "Динамо", перспективи Станіслава Богуша в Києві постають вельми туманними. Якщо фраза наставника динамівців не має в собі винятково емоційного підґрунтя, взимку "блакитно-білу" футболку зодягне новий "брамар".

Але чи єдина це кадрова проблема в лавах вітчизняного флагмана?

Володимир БАНЯС.

Передплатити «Український футбол» на кожен наступний місяць можна до 10 числа попереднього. Тобто на грудень — до 10 листопада.

БІДА ПРИХОДИТЬ НЕ ОДНА

КИЇВ

ДИНАМО — ІНТЕР — 1:2 (0:1).
4 жовтня. 21.45. Стадіон "Динамо ім. В.Лобановського". 15800 глядачів.
Суддя: Б.Лайєк (Франція).
ДИНАМО: Богуш, Хачериді, Леандро Алмейда, Маграо, Єременко, Михалик, Вукоєвич, Нінкович, Ярмоленко, Милевський (Гусєв, 70), Шевченко. ***Запасні***: Рибка, Мандзюк, Бетао, Гіоане, Зозуля, Кравець. ***Тренер***: Валерій ГАЗЗАЄВ.
ІНТЕР: Жуліо Сезар, Майкон, Лусіо, Самуель (Мунтарі, 79), Ківу (Балотеллі, 46), Камбіассо (Тіаго Мотта, 46), Дзанетті, Станкович, Снейдер, Дієго Міліто, Ето'О. ***Запасні***: Тольдо, Матерацці, Віейра, Мансіні. ***Тренер:*** Жозе МОУРИНЬО.
Голи: Шевченко (21) — Дієго Міліто (86), Снейдер (89).
Попередження: Леандро Алмейда (28), Михалик (53) — Самуель (23), Лусіо (45).

От так завжди: ми знизу! Дієго Міліто на Богуші. Але це не момент із взяттям воріт.

Одразу зі свистком Лайєка про закінчення матчу лише й чути було вигуки: "Не пощастило", "Вкотре програємо на останніх хвилинах", "Знову ця помилка воротаря" і т.д. Хоча конкретно щодо матчу з "Інтером" треба резюмувати так: програли справедливо. Цілком заслужено. І не лише через помилки Богуша, а й через тактичну безграмотність Газзаєва. Провести одну заміну, коли маєш право на три й коли повністю випадає з гри Милевський та Ярмоленко — це безглуздя! Якщо підрахувати кількість помилок та втрат м'яча цих двох футболістів, очі на лоба лізуть. І якщо Милевський ще якусь дещицю користі приносив, заробляючи своїми падіннями іноді штрафні удари, то Ярмоленко взагалі виглядав порожнім місцем. У матчі з "Шахтарем" Газзаєв замінив Ярмоленка, коли той не увійшов у гру, а тут — чомусь ні.

Шевченко свою справу зробив.

У другому таймі "нерадзуррі" були набагато сильнішими за нас і знущалися з динамівців, як того самі бажали. І якби не героїчна та відважна гра Хачериді, якого кмітливі вболівальники встигли прозвати "хачапурі", та відсутність талану в завершальній стадії "Інтера", кількість забитих м'ячів команди Моуриньо у проміжок з 63 по 68 хвилину могла досягти чотирьох! Напевне, Валерій Георгійович подумав, якщо в той момент обійшлося, то й до кінця матчу м'яч чарівно летітиме абикуди, лише не в наші ворота.

Подумалося, як напрошувався вихід Гіоане, який міг додати активності попереду. З "Рубіном" Тибі тільки-но вийшов — і відразу забили. Можна було спробувати й Кравця кинути в бій, враховуючи його швидкість, якої так бракувало динамівцям у другому таймі. Та багато чого можна було зробити, але не пасивно спостерігати за тим, що відбувається. Я не стверджую, що проведені заміни спрацювали б. Можливо, "Інтер" і так би переміг. Але повне домінування міланців породжувало думку не лише в мене, а, напевно, й в усіх, що треба щось робити. Та "Інтер" забив. Ще й двічі, майже позбавивши "Динамо" шансу на вихід до 1/8 фіналу.

До 86-ї хвилини ми очолювали турнірну таблицю, до 89-ї нічого страшного не відбувалося, а після 89-ї — катастрофа. І як тут не провести паралель з минулою Лігою, коли упродовж трьох турів ми тримали ситуацію під контролем, а в четвертому, — ведучи в рахунку в матчі з "Порту", не лише не втримали перемогу, а й програли у доданий арбітром час після контрвипаду "драконів", який завершився голом Лучо Гонсалеса. І там — 1:2, і сьогодні ці ж цифри на табло. І розклад тепер такий, що в наступному матчі в Казані нам потрібна лише перемога!. Нічия нам майже нічого не дає, окрім продовження боротьби за путівку до Ліги Європи.

Уявляю, якою приїде до нас "Барселона". Наразі діючий володар ЛЧ після чотирьох турів з п'ятьма очками посідає третє місце. І навіть перемога над "Інтером" наступного ігрового дня не гарантуватиме точного потрапляння до плей-офф. Можливий і такий розклад: якщо "Барса" виграє в "Інтера" й зіграє внічию з "Динамо", вона все одно залишиться навесні без Ліги. Я не песиміст, але дивитися на світ крізь рожеві окуляри не збираюся й чітко усвідомлюю, що обіграти "Барселону" зараз до снаги винятково обраним.

Певно, звинувачувати у поразці можна й бригаду суддів. Адже не зафіксувати "кілометровий" офсайд у Дієго Міліто, коли забивався другий гол, є непрофесійно. Перший м'яч "Інтер" забив, дякуючи грубій помилці захисту, який дав Міліто спокійно прийняти м'яч, постояти, подумати та завдати точного удару. І чому біля аргентинця був Маграо, а не Хачериді чи Алмейда? А Богуш? Біль наша... Можна було встигнути перегрупуватися і принаймні спробувати кинутися в бік м'яча. А передачу Міліто виконував Снейдер. За три хвилини було навпаки.

А тепер пройдемося по особистостях. Гру футболістів завжди розділяю на три категорії. Перша — це ті, що відіграли чудово, друга — погано, третя – "непомітна" каста, яких не було в епіцентрі подій. До першої групи у динамівців можна твердо зарахувати трьох виконавців — Шевченка, Хачериді та Маграо. Андрій забив фантастичний гол, який став для нього 15 у ворота "Інтера" за всі часи. До того ж, тонко відчував гру й вдало підігрував партнерам. Хачериді — могутній стовп київської оборони. Машина, яка зупиняє всі потуги суперника. З десяток навісів "нерадзуррі" обірвалося саме на Євгенові. Не здивуюся, якщо на адресу "Динамо" вже надійшло чимало запитів із Заходу щодо придбання талановитого оборонця. І ціну на хлопця варто встановлювати не менше, ніж за Чигринського, якого за 25 мільйонів продали в "Барселону". Маграо теж милує око. Так, бразилець — "авантюрний" футболіст, але такий мотор на фланзі нам конче необхідний. Його шалені рейди додають гостроти, і не його провина, що інколи партнери його не розуміють. У звітній грі погано зіграв Милевський. Пригадуєте соло Маграо і пас на хід, який не прочитав Артем? Милевський повинен був, за всіма канонами футболу, зміщуватися на фланг, а не в центр.

До касти "непомітних", так би мовити "безгрішних", можна віднести тріо легіонерів — Єременка, Нінковича та Вукоєвича. Каші вони, принаймні, не зіпсували. Розчарував найкращий гравець міланського матчу Михалик. Можливо, замерз, але вперше я помітив його присутність на полі, коли він отримав попередження. Леандро Алмейда наче й непоганий оборонець, але позиційно грає невпевнено і втрачає гравців (до речі, не зіграє в Казані — перебір карток). Про Милевського та Ярмоленка я вже казав. І ні слова більше про Богуша. Він і так крізь землю готовий провалитися.

А тепер про "Інтер". Здобув троє очок для чемпіона Італії знаний стратег і тактик Жозе Моуриньо. У першому таймі "Інтер" нагадував бліду тінь самого себе. Ето'О розчинився в холодному повітрі, інші південноамериканці — Міліто, Майкон, Камбіассо та Дзанетті — теж виглядали якимись підмерзлими. Розуміючи, що гра не йде, а рахунок 0:1, у перерві Моуриньо провів відразу дві заміни. Оборонця Ківу та опорного Камбіассо замінив на форварда Балотеллі та центрального півзахисника Тіаго Мотту. Відчувши, що й це не допомагає, зняв ще одного оборонця (Самуеля) і випустив креативного хавбека Мунтарі. "Для страху не було часу. Коли пішов з поля Милевський, а в атаці залишився один Шевченко, я зрозумів, що можу ризикнути. Чому? Тому що можу! І ось що з цього вийшло", — так констатував свої рішення після гри Моуриньо. Геній, чи не так?

Не сподобалася поведінка деяких футболістів "Інтера". Особливо Деяна Станковича. Спочатку він, разом з Ето'О, "вичитував" Михалика, коли той нібито знехтував правила фейр-плей. Насправді — ні, просто вибив м'яч за межі, а не віддав його комусь з гравців "Інтера". А після гри серб показав середній палець фанам "Динамо"... А Лусіо!? Влаштував шоу довгоносиків, хай йому грець, коли полетіла порожня пляшка з-під "Coca Cola".

І про заповітні "квиточки": вже в метро біля ескалатора на "Майдані Незалежності" намагалися збути квитки по 100 грн., і робили ще знижки, коли час невпинно добігав початку матчу. В 21.40 дехто зі спекулянтів уже віддавав пропуск на матч за 50 грн., ось тільки бажаючих було небагато. "Свинячий грип" налякав багатьох. Але захисні маски на стадіоні давали. От тільки після гри хотілося закрити тією маскою обличчя і розплакатися. Так би й зробив, якби був дитиною...

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Жозе МОУРИНЬО, головний тренер "Інтера":

— Перший тайм показав рівність сил у нашій групі, але потім був другий тайм. Коли команда втрачає момент за моментом, вона втрачає віру. Але не завжди. Коли за кілька хвилин до кінця матчу ми зрівняли рахунок, це був слушний підсумок. І все закінчилося добре. Така Ліга чемпіонів!

Валерій ГАЗЗАЄВ, головний тренер "Динамо":

— У першому таймі команда відіграла досить непогано, але в другій половині зустрічі ми припустилися грубих помилок й пропустили два м'ячі. У другому таймі ми повинні були ловити суперника на контратаках. Прикро програвати, але таких помилок припускатися не можна.

Милевський вже летить до Казані.

Група "E"

ЛІОН

ЛІОН — ЛІВЕРПУЛЬ — 1:1 (0:0).

Суддя: Де Блекере (Бельгія).

Ліон: Лорис, Крис, Калльстрем, Бастос, П'янич (Едерсон, 40), Л. Лопес, Ревейер (Гассама, 18), Макун, Б. Гомис (Гову, 73), А. Сіссоко, Тулалан.

Ліверпуль: Рейна, Аггер, Торрес, ***Воронін*** (Бабел, 67), Бенаюн, Кіріакос, Куйт, Маскерано, Лукас Лейва, Інсуа, Каррагер.

Голи: Л. Лопес (90) — Бабел (83).

Бойовий настрій обох команд чудово характеризував предматчеві розклади в групі, для виходу з якої "Ліону" вистачило б і домашньої нічиєї. "Ліверпуль" же вирушив до Франції з купою проблем. Лише третє місце в турнірній таблиці, тривала чорна смуга і відсутність травмованого Стівена Джеррарда ніяк не вселяли віри в команду Рафаеля Бенітеса.

Тож цілком прогнозовано, що французи першими почали обстріл воріт суперника, хоча без особливої користі. Гості відповіли небезпечним ударом Фернандо Торреса, але м'яч влучив у воротаря. На 32-й хвилині реакцію Лориса перевірив і українець Андрій Воронін, який скористався помилкою Жеремі Тулалана, але програв дуель голкіперу.

У другому таймі характер матчу особливо не змінився. Як не намагався "Ліон" атакувати, нічого небезпечного біля воріт гостей команді створити не вдавалося. Не поспішав форсувати події й "Ліверпуль". А ось кінцівка зустрічі вийшла набагато цікавішою. На 83-й хвилині рахунок в матчі, нарешті, був відкритий. Бабел, замінивши Вороніна, ефектно з далекої відстані поцілив у "дев'ятку" — 0:1. "Ліверпуль" був за крок до перемоги. Та іншої думки був суперник. На останній хвилині Кіріакос не вгледів за Лісандро Лопесом, який і перекинув м'яч через голкіпера мерсисайдців — 1:1.

ФЛОРЕНЦІЯ

ФІОРЕНТИНА — ДЕБРЕЦЕН — 5:2 (1:1).

Суддя: М. Гонсалес (Іспанія).

Фіорентина: Аврамов, Дайнеллі, Донадель, Гамберіні (Кролдруп, 31), Варгас (Сантана, 77), Муту, Джилардіно, Дзанетті (Монтоліво, 46), Паскуаль, Комотто, Маркіонні.

Дебрецен: Пантич, Леандро, Рамос (Кулібалі, 53), Боднар, Рудольф, Комлоши (Кішш, 10), Фодор, Селеши, Варга, Цвіткович, Лацко (Сокай, 65).

Голи: Муту (14), Дайнеллі (52), Монтоліво (59), Маркіонні (61), Джилардіно (74) — Рудольф (38), Кулібалі (70).

На початку матчу гості могли сподіватися на очки в цьому матчі. Муту вивів свою команду наперед, та невдовзі Рудольф зрівняв рахунок. Схоже, гол гостей став своєрідним каталізатором для "фіалок", яких було вже не зупинити. Маркіонні, Монтоліво, Дайнеллі і Альберто Джилардіно один за одним переправляли м'ячі до сітки воріт суперника. Тепер тосканцям треба набрати в останніх двох матчах два очки — і путівка до плей-офф у них в кишені.

Юрій ГРОМОВ.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Ліон	4	3	1	0	8-2	10
2. Фіорентина	4	3	0	1	11-6	9
3. Ліверпуль	*4*	*1*	*1*	*2*	*3-5*	*4*
4. Дебрецен	4	0	0	4	5-14	0

24 листопада — вівторок

Фіорентина — Ліон
Дебрецен — Ліверпуль

Група "F"

КАЗАНЬ

РУБІН — БАРСЕЛОНА — 0:0.

Суддя: Плаутц (Австрія).

Рубін: Рижиков, Салуквадзе, Сесар Навас, Шаронов, Ансальді, Семак, Нобоа, Калєшин, Рязанцев, Караденіз (Бухаров, 63), Домінгес.

Барселона: Вальдес, Дані Алвес, Піке, Пуйоль, Абідаль, Хаві, Іньєста, Туре, Кейта (Анрі, 82), Мессі, Ібрагимович.

Попередження: Семак, Рижиков — Пуйоль.

Чотири очки – такий доробок "Рубіна" у протистоянні з "Барселоною". Фантастика? Інтрига в групі загострилася до неймовірності. На початку зустрічі в Казані було мінус сім градусів. Для каталонців, де зараз 20 градусів вище нуля зрозуміло, така температура вкрай некомфортна. І, мабуть, цей фактор вплинув на результат.

На третій хвилині Андрес Іньєста філігранною передачею вивів на побачення з воротарем Златана Ібрагимовича. Швед такі моменти реалізує майже завжди. Цього ж разу спрямував м'яч повз Рижикова, але влучив у стійку. Це в "Барселони" була найреальніша можливість забити за весь матч. Підопічні Хосепа Гвардіоли, як завжди, чимало володіли м'ячем, але насичений захист казанців не дозволяв іспанцям просочитися повз нього. Більше того, хвилини з 60-ї "Рубін" почав огризатися і був близьким, аби здобути перемогу на власному полі. Бухаров, який вийшов на заміну, втратив дві чудові нагоди.

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Бухаров міг поставити «Барселону» в незручне становище.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Інтер	4	1	3	0	5-4	6
2. Рубін	4	1	2	1	4-5	5
3. Барселона	*4*	*1*	*2*	*1*	*3-2*	*5*
4. Динамо	4	1	1	2	6-7	4

24 листопада — вівторок

Рубін — Динамо
Барселона — Інтер

Воронін закріпився в основі. Поки без голів.

Група "G"

СЕВІЛЬЯ

СЕВІЛЬЯ – ШТУТГАРТ – 1:1 (1:0).

Суддя: Аткінсон (Англія).

Севілья: Хаві Варас, Конко, Скиллачі, Ескюде, Наварро, Хесус Навас, Зокора, Ромарик (Душер, 64), Дієго Капель (Пеpотті, 57), Коне (Негредо, 30), Луїс Фабіано.

Штутгарт: Леманн, Булaруз (Челоцці, 65), Таскі, Дельпьєр, Бока, Кузманович, Хілберт (Руді, 46), Елсон, Глєб, Хітцльшпергер (Шибер, 65), Погребняк.

Голи: Хесус Навас (14) — Кузманович (79).

На 14-й хвилині Фабіано переадресував м'яч на хід Навасу, який увірвався до штрафної. Опинившись в такій вигідній позиції, капітан "Севільї" забив свій другий м'яч у Лізі чемпіонів і вивів команду наперед. Фабіано ж записав собі в актив четверту результативну передачу і таким чином випередив попереднього лідера за цим показником Кларенса Зєєдорфа. А незабаром господарі залишилися без Аруни Коне, який зазнав травми. Його замінив Альваро Негредо.

Після забитого м'яча "Севілья" заспокоїлася. Другий тайм "Штутгарт" розпочав активно. Спочатку був момент у Погребняка, а потім Елсон, Кузманович і Глєб розіграли чудову комбінацію, яка, однак, не увінчалася успіхом. Гості продовжували тиснути, і таки досягли свого. За десять хвилин до кінця гри серб Кузманович подарував "Штутгарту" нічию. "Севільї" на полі видно не було.

БУХАРЕСТ

УНИРЯ — РЕЙНДЖЕРС — 1:1 (0:0).

Суддя: Бо Ларсен (Данія).

Униря: Арлаускис, Брандан, Мафтел, Галамас, Бордіану, Апостол, Гомес (Падурету, 81), Балан (Онофраш, 30), Варга (Семедо, 81), Біласко, Фрунзе.

Рейнджерс: Макгрегор, Уїтакер, Уілсон, Уейр, Папац, Нейсміт, Девіс, Маккалох, Томсон (Флек, 85), Лафферті, Міллер (Ново, 81).

Голи: Онофраш (88) — Лі Маккалох (78).

Лі Маккалох, який забив у власні ворота в матчі двотижневої давнини, цього разу поцілив у потрібні ворота, причому зробив це красиво. Від першої перемоги в поточній кампанії шотландців відокремлювало трохи більше дванадцяти хвилин, проте їхні плани порушив супер гол Онофраша, котрий вийшов на заміну.

Михайло РЄЗНІК.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Севілья	4	3	1	0	10-3	10
2. Униря	4	1	2	1	6-5	5
3. Штутгарт	*4*	*0*	*3*	*1*	*4-6*	*3*
4. Рейнджерс	4	0	2	2	4-10	2

24 листопада — вівторок

Рейнджерс — Штутгарт
Униря — Севілья

Група "H"

ЛЬЄЖ

СТАНДАРД — ОЛІМПІАКОС — 2:0 (1:0).

Суддя: Ріццолі (Італія).

Стандард: Болат, Камоццато, Феліпе, Сарр (Віктор Рамос, 46), Рикарду Роша, Маньяла, Вітсель, Карсела-Гонсалес (Жоро, 87), Де Камарго, Йованович (Ангелі, 90+1), Мбокані.

Олімпіакос: Нікополідіс, Жевлаков, Мелльберг, А.Пападопулос (Я.Пападопулос, 78), Рауль Браво, Галіціос, Дуду, Мареска, Галлетті (Фетфацидіс, 42), Оскар (Столтидіс, 78), Мітроглу.

Голи: Мбокані (31), Йованович (88).

"Олімпіакос", який, нагадаємо, очолює колишній тренер московського ЦСКА Зіко, обрав на гру захисний варіант з п'ятьма номінальними оборонцями. У результаті перший тайм не виокремлювався видовищною грою. Створено було один момент господарями. Після довгої передачі Маньяли Мбокані переграв Нікополідіса — 1:0. У другому таймі грекам нічого не залишалося, як тільки великими силами піти вперед. Але в атаці в гостей не ладналося. Удари Мітроглу і Марески навряд чи можна назвати небезпечними моментами. "Стандард", у свою чергу, оборонявся і зрідка контратакував, і на 88-й хвилині реалізував один з небагатьох шансів біля воріт Нікополідіса, коли на добиванні вдало зіграв Йованович.

ЛОНДОН

АРСЕНАЛ — АЗ — 4:1 (2:0).

Суддя: Хамер (Люксембург).

Арсенал: Альмунія, Гіббз, Вермален, Галлас, Ебуе, Діабі, Сонг, Насрі, Фабрегас (Ремсі, 67), Аршавін (Росицький, 75), ван Персі (Едуардо, 67).

АЗ: Ромеро, Ялінс, Мойсандер, Поульсен (Поконьолі, 64), Морено, Мендес да Силва (Вернблоом, 70), Схаарс, Хольман, Мартенс, Пелле, Дембеле (Ленс, 58).

Голи: Фабрегас (26, 52), Насрі (43), Діабі (72) — Ленс (82).

До 16-ї хвилини "каноніри" подали чотири кутові, завдали стільки ж ударів по воротах, створили приблизно стільки ж голевих моментів, проте забити свій перший м'яч у сезоні в першу чверть години вчергове не зуміли. Шкодували про це лондонські вболівальники приблизно 10 хвилин. Аршавін помітив підключення Вільяма Галласа і ліниво катнув м'яч на хід капітанові. Француз підібрався до межі штрафної і переадресував снаряд Фабрегасу, який після кількох кроків упоперек поля завдав удару з-під Мендеса і заскочив зненацька Ромеро — 1:0! Другий м'яч — цілковита заслуга Аршавіна, який чудовим пасом подарував момент Насрі, і француз ним скористався. У третьому та четвертому голах росіянин також взяв участь, асистувавши Фабрегасу й Діабі. АЗ спромігся лише на гол престижу.

Михайло РЄЗНІК.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Арсенал	4	3	1	0	10-4	10
2. Олімпіакос	4	2	0	2	3-5	6
3. Стандард	*4*	*1*	*1*	*2*	*6-6*	*4*
4. АЗ	4	0	2	2	3-7	2

24 листопада — вівторок

Арсенал — Стандард
АЗ — Олімпіакос

УКРАЇНСЬКИЙ ФУТБОЛ

Юрій МАЛИГІН: ФІЛОСОФІЯ ОДНА — ПЕРЕМАГАТИ!

Юрій Володимирович Малигін. У минулому чудовий футболіст, а нині — тренер, який робить перші кроки в цій нелегкій справі. В очах уболівальників він, мабуть, назавжди залишиться хорошим гравцем "Зорі". Юрій Володимирович дуже проста людина, яка завжди всіма цінувалося. Відповідаючи на мої запитання стисло, але чітко, він дає зрозуміти, що слова на вітер на кидає. Тому можете довіряти всьому, що сказав нинішній тренер "Гірника-Спорту", як собі. Чомусь мені віриться в талант цієї людини: наполегливої й працелюбної. Наразі очолювана ним команда закінчила перше коло на восьмому місці в своїй групі, й тренер визнає, що на більше поки що не варто розраховувати, адже клуб переживає непрості часи в фінансовому плані. Втім, керманич не бідкається, а просто визнає це як факт. Повернувшись дещо в минуле, дивуєшся: людина дебютувала на посаді головного тренера команди вищої ліги в матчі проти "Динамо", а нині працює з молоддю другої ліги! Таке вже футбольне життя, такі реалії. А сам Малигін не скаржиться не те, як розвивається його тренерське життя і вважає, що краще бути першим у селі, ніж другим у місті. Мабуть, саме тому свого часу він залишив посаду тренера дубля "Зорі" й перебрався спочатку до "Комунальника", а пізніше — до "Гірника-Спорту", де був і залишається головним. Амбіційний і перспективний тренер — прихильник швидкого, атакувального футболу і сповідує дещо авантюрну схему "3-5-2". На мою думку, таких людей зараз в Україні обмаль, хоча ми й рухаємося в правильному напрямі, поступово змінюючи "бий-біжи" на "підніми голову й віддай пас".

ФУТБОЛЬНИЙ ДУХ ПЕРЕДАВСЯ МЕНІ ЩЕ З РАННІХ ДИТЯЧИХ РОКІВ

— Юрію Володимировичу, ваш батько був відомим футболістом. Життя дитини футболіста чимось відрізняється від життя звичайного?

— Батько дуже рідко бував удома. Нині так живуть вже мої діти. Тому я до цього ставлюсь абсолютно нормально. Можливо, і мої внуки так житимуть. До всього з часом звикаєш, і, повірте, це ще не найстрашніше. Я розумів, що це його робота. Втім, я не був обділений увагою, часто проводив час із батьком.

— Якісь цікаві подарунки він привозив вам із-за кордону?

— Звичайно! Але нічого особливого ви від мене не почуєте: як ставляться батьки до своїх дітей, так само ставився до мене й мій батько.

— До ДЮСШ "Зорі" ви потрапили вже в шість років. Вас туди відвів батько?

— Ні. Він взагалі не був прихильником того, щоб я став футболістом. Вся ініціатива йшла лише від мене. А інакше воно, мабуть, і бути не могло, адже я майже все своє дитинство провів біля батька: на базі, на тренуваннях, зборах. Футбольний дух передавався мені ще з ранніх дитячих років. Ще тоді я полюбив футбол і твердо вирішив стати футболістом.

— І як вам було спостерігати за дорослими, які ганяли м'яч?

— Я завжди спостерігав за ними із захопленням. Давайте не будемо забувати, що в "Зорі" тоді грали справжні легенди футболу, які підняли ім'я луганської команди на дуже високий рівень. Вони й нині залишаються героями й завжди для нас такими будуть.

— Після ДЮСШ за рідну "Зорю" ви пограли недовго й перейшли до алчевської "Сталі". Як це стало можливим і чому ви так вирішили?

— Є хороша приказка: "Краще бути першим у селі, ніж другим у місті". Я цих слів зажди дотримувався й дотримуюсь досі. Тоді саме я вирішив змінити клуб і не шкодую про це. До клубу надійшла пропозиція з Алчевська, і я погодився, адже на той час об'єктивно оцінював свої шанси стати в "Зорі" основним голкіпером. Вони були невисокими.

— З настанням незалежності рівень гри знизився?

— Я тоді продовжував свою кар'єру в Росії, тому майже дев'ять років не грав в Україні. А коли приїхав, то все ж відчув колосальну різницю. Та, думаю, так сталось не лише в Україні. У всіх колишніх республіках СРСР футбол втратив у якості. Із цим не посперечаєшся. Чемпіонат колишнього Союзу проходив на дуже високому рівні. Підтвердження тому — повні трибуни майже на кожному матчі.

— А що ви скажете про рівень нашого футболу?

— Як тренер команди другої ліги можу вас запевнити, що його рівень підвищується. А рівень наших вищих ліг... Ну, скажімо, хотілося б, щоб він був вищим. Бракує конкурентоспроможних колективів.

— 1995 року ви повернулися в "Зорю", яка без шансів йшла на виліт до першої ліги. Чому тоді так сталося?

— Знаєте, вища ліга є вища ліга. Команда тоді вилітала не тому, що не вміла грати в футбол. Колектив демонстрував досить цікаву гру. А проблема була в тому, що за рік керівництво тоді змінювалось двічі-тричі й це не могло не впливати на результат.

— За команду тоді виступала низка непоганих футболістів. Наприклад, Олексій Коробченко, який потім продовжив свою кар'єру в Росії. Чому він не зміг досягти в Україні вагоміших успіхів, а продовжував грати за аутсайдера з Луганська?

— До таких гравців, які не повністю розкрили свій потенціал, можна віднести й Володимира Нікітіна та ще деяких футболістів. Я думаю, що в нас, луганців, не останню роль відігравав патріотизм, футболісти не хотіли залишати рідний край.

— Після вильоту "Зорі" ви перейшли до маріупольського "Металурга", з яким вийшли до вищої ліги. Але стартував просто жахливо: в трьох перших поєдинках "Металург" пропускав по п'ять м'ячів...

— Усе-таки перехід у вищу лігу нікому не дається легко. До того ж, календар стартових матчів у нас був просто жахливим, адже грати довелось проти "Динамо" й "Шахтаря" — грандів уже навіть і європейського футболу. Потім ситуація виправилась і, що найголовніше, стабілізувалася. Це звичайна акліматизація команди у вищій лізі, яка тільки-но пройшла першу. Так колись було і в "Зорі", хоча, можливо, і не так очевидно. Час потрібен будь-якій команді.

СУДДІВСТВО — СИСТЕМНА ХВОРОБА УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ

— Пам'ятаєте матч проти полтавської "Ворскли", після якого вашого тренера Юрія Погрібняка дискваліфікували назавжди?

— Звичайно, хіба таке забути?.. Там була дуже важка гра з жорсткою і в'язкою боротьбою. І як забути низку суддівських помилок на користь однієї з команд?.. Тоді на кожний поєдинок у Маріуполі ходив повний стадіон. Трибуни ревуть, запал, боротьба, агресія... Так все й сталося. На мою думку, Погрібняк дещо погарячкував, хоча, хто знає... Піддався емоціям, які тоді взяли над ним гору. Це моя думка.

— А як він поводився після матчу в роздягальні? Що говорив підопічним?

— Наскільки я пам'ятаю, то в роздягальні в нас діалогу не було. Він просто подякував за гру. Й все.

— Як ви прокоментуєте помилки арбітра: непрофесіоналізм чи, скажімо, якісь інші причини?

— Минуло вже дуже багато часу, і я не хотів би згадувати й розповідати про такі речі. Єдине, що можу зазначити, це системна хвороба нашого українського футболу.

— Команду очолив Микола Павлов, з яким у вас щось "не зрослось". Чому?

— Навпаки, я дуже задоволений, що в такий важкий момент команду очолив саме цей фахівець, і я грав під його керівництвом. Чогось все-таки я в нього навчився. Тим паче, що команда при ньому виходила на якісно новий рівень гри. Ми почали тоді набирати очки, а гравці — отримувати задоволення від футболу, який демонструють. Повторюсь: попри все, я вдячний долі, що вона звела мене з цим тренером.

— Ви переїхали до Росії, де грали в смоленському "Кристалі" й "Динамо" із Санкт-Петербурга. Як вам місто на Неві, Ермітаж, Невський проспект? Краса, мабуть, неповторна!

— О, так! Це потрібно бачити! І загалом, згадки про виступи за ці клуби найприємніші. Я мав честь захищати кольори команд із великою історією. До того ж, рівень футболу в Росії був тоді вищим, ніж в Україні.

— А нині за яку команду вболіваєте в Росії?

— Так сталось, що доля мене якось звела з Курбаном Бердиєвим, тому вболіваю за казанський "Рубін".

— Коли київське "Динамо" зустрічалось з "Рубіном", за кого вболівали?

— Цікаве запитання... Скажімо, так: нині мені дуже імпонує гра казанського "Рубіна", але за матчем проти флагмана українського футболу я спостерігав просто з великою цікавістю.

— А як вам гра київського "Динамо"?

— Із приходом Валерія Газзаєва й Андрія Шевченка команда, безумовно, має додати у професійному й психологічному плані. Думаю, клуб буде прогресувати в усіх напрямах.

— "Динамо" разом із "Рубіном", на вашу думку, має шанси вийти з групи в Лізі чемпіонів?

— Чому б і ні?! Дві дуже міцні команди. Так, їм протистоять такі гранди, як міланський "Інтер" і каталонська "Барселона", але це футбол, і статись може будь-що.

— Ви повернулись до "Зорі" 2005 року. Команда тоді була серед лідерів першої ліги і вже невдовзі знову підвищилась у класі. Після трьох стартових турів в еліті тренера Юрія Коваля звільнили, хоча й результати колективу були не найгіршими: поразка від "Шахтаря" й від "Карпат" у Львові та нічия з "Харковом" на їхньому полі. Чому тоді так сталось?

— На це запитання я вам не можу відповісти однозначно, заспитайте краще в колишнього президента Шпички. На той час я був тренером дублюючого складу "Зорі" й не знаю, як там складались стосунки Коваля й Шпички. Можливо, причина в тому, що вони не порозумілися.

ВДЯЧНИЙ ДОЛІ ЗА ТРЕНЕРСЬКУ КАР'ЄРУ

— Ваш дебют у ролі головного тренера команди вищої ліги відбувся в матчі проти "Динамо". Хвилювались?

— Звичайно, дуже хвилювався, але повністю довіряв хлопцям. Гра тоді показала, що я не помилявся, безмежно вірячи в сили своїх підопічних. Вони вийшли на поле й грали до останнього. Ми вигравали в ході зустрічі з рахунком 1:0. Але пропустили прикрі м'ячі після своїх помилок, і матч закінчився не на нашу користь. Але я вважаю, що того дня ми киянам не поступалися ні в чому! Просто фортуна була не на боці "Зорі". Таке часто буває в Футболі, від цього не застрахований ніхто.

— Наступний матч команда провела вже під керівництвом Безсонова...

— Так, я знав про це заздалегідь. Я й сам чудово розумів, що команді вищої ліги потрібен досвідчений тренер і фахівець своєї справи. Я тоді був просто не готовий до такої відповідальної роботи, адже не мав досвіду. А без нього у "вищої" не зробиш і кроку.

— Як думаєте, могла ваша тренерська кар'єра в "Зорі" піти іншим руслом, якби ви тоді перемогли киян?

— Навряд. Я й так задоволений і вдячний долі за те, як тоді все склалося, і я зміг провести на посаді головного тренера хоча б матч. До того ж, проти "Динамо"...

— Безсонов так і не добився першої перемоги в чемпіонаті. Його звільнили, і головним тренером знову призначили вас. У першому ж матчі ви перемогли...

— Так, мої хлопці тоді обіграли "Таврію". Було дуже приємно, адже ми здобули першу перемогу, та ще й під моїм керівництвом. Я й досі дуже вдячний гравцям. Зізнаюсь, то не моя перемога, а суто команди й футболістів: завдяки морально-вольовим якостям і божевільній самовіддачі. Хоча й було дуже багато моментів, які заважали їм просто виходити й грати у футбол.

— Вас тоді знову призначали головним тренером тимчасово, чи все залежало від результатів?

— Розумієте, я адекватно ставлюсь до своєї персони й завжди об'єктивно оцінюю свої можливості. Чудово розумів, що ще дуже молодий і недосвідчений, тому просто не міг бути тренером такої команди, як "Зоря". Мені тоді було важко працювати наставником. Так, я знову тимчасово був головним тренером, але це цілком нормальний процес.

— Під вашим керівництвом були футболісти різного калібру. Наприклад, відомий всім Геннадій Зубов. На вашу думку, чому його кар'єра так різко пішла вниз?

— Я б так однозначно не говорив, що його кар'єра різко пішла вниз. Він був чудовим футболістом, і я його не можу назвати інакше, як легендою нашого футболу, адже досяг він, все-таки, дуже багато. Інша річ, що постійні навантаження позначилися на його здоров'ї. І це звичайна доля футболіста: хтось закінчує в 28 років, хтось — в 32, а хтось — і в 40. Дуже багато залежить від здоров'я. Він зробив все, що міг, а може, навіть і більше.

— Дотепер усі пам'ятають розкол у луганській "Зорі". Яку сторону ви тоді підтримували?

— Ніяку. Я просто й надалі виконував свою справу. А думати про щось інше, коли конче необхідно набирати очки, просто не мав права. А в таких інтригах ніколи не брав і не братиму участі.

— Пізніше вам запропонували стати головним тренером місцевого "Комунальника". Спочатку все, мабуть, вимальовувалось у світлих тонах?

— Переді мною з перших днів стояло завдання створити молодий боєздатний колектив, який із часом міг би на щось претендувати. Ніби все для цього спочатку й було, але різко плани змінились, і мені поставили конкретну ціль: вийти до першої ліги. Ми це завдання виконали. Так ось — коротко й зрозуміло.

— Справді, в напруженій боротьбі ви подолали другу лігу. А ось старт у першій виявився невдалим: чотири поразки в чотирьох матчах. Чому так сталося?

— Тоді, на жаль, на перший план вийшла психологічна неготовність, адже клуб переживав фінансові труднощі, гравці не отримували заробітної плати. Це не могло не позначитись на їхніх діях на футбольному полі. Хоча і в такий важкий час гравці демонстрували непоганий футбол, і в мене не було до них претензій.

МОЛОДИМ ГРАВЦЯМ ДУЖЕ ВАЖКО ПРИЩЕПИТИ ФІЛОСОФІЮ ПЕРЕМОЖЦІВ

— Що ви робили після звільнення з "Комунальника"?

— Трохи відпочив. Але не встиг навіть засумувати за роботою, як до мене надійшла пропозиція з клубу другої ліги "Гірник-Спорт". Ось я, власне, і нині тут.

— Останнім часом "Гірник-Спорт" очолювали відомі раніше футболісти: Ратій, Сак. Нині — ви. Керівництво ставить перед вами якісь завдання?

— У зв'язку з фінансовим становищем клубу перед нами не стоїть чітке завдання. Головне — награвати молодих футболістів і готувати їх до великого футболу. Тож працюємо з молоддю.

— А ваші тренерські амбіції не страждають через відсутність турнірних завдань?

— У цьому плані певні проблеми, звісно, є, адже коли перед гравцями не стоїть завдання, то вони можуть дати собі слабинку. Однак ми закінчили перше коло на восьмому місці. До того ж, за хорошої атакувальної гри. Я цим задоволений.

— У вас із цього приводу були якісь розмови з президентом клубу? Можливо, з наступного сезону ситуація зміниться на краще?

— Так. Але спочатку треба пережити зиму.

— Які умови для підготовки створені для команди? Клубна інфраструктура вас як тренера влаштовує?

— Умови тут створені хороші. Для того, щоб молодь швидше "обростала м'язами", розумнішала в футбольному плані й набиралась потрібного досвіду, все є.

— Якщо для команди створені хороші умови, то чому ж тоді не ставити перед собою високі завдання?

— Скажу вам так: футбольна структура й база розвинені досить непогано, а от саме фінансування не дозволяє наразі нам думати бодай про першу лігу. Ми перебуваємо на тому рівні, на якому перебуваємо, і стрибнути вище голови просто не можемо.

— Чи багато футболістів із дитячої школи поповнюють склад команди?

— Наразі є двоє-троє гравців 1993 року народження, з яких у майбутньому можуть вийти непогані футболісти. Думаю, все в них попереду, але роботи ще непочатий край.

— Яка у вас тренерська філософія? Яку гру ставите команді?

— Філософія одна — перемагати. Але повторюю: моїм молодим гравцям дуже важко прищепити філософію переможців. А коли таке почуття в футболіста з'являється, то це є помітним кроком вперед і для самого гравця, і для тренера, і команди загалом.

— А як має грати на полі команда під керівництвом Юрія Малигіна?

— Своє бачення футболу охарактеризував би так: швидка атакувальна гра з гострими флангами. Команда що вдома, що на виїзді грає на схемою 3-5-2. Я вважаю, що це найбільш вдала схема для нас.

— І наостанок: як оцінюєте шанси збірної України пробитись на чемпіонат світу? Греки не завадять цього зробити?

— Ні. Думаю, наша збірна подолає грецький бар'єр. Вона має це зробити!

Анатолій ВОЛКОВ.

Офіційно

МАТЧІ ПЕРЕНЕСЕНО НА ВЕСНУ

Матчі першої та другої ліг, а також Кубка ліги, які мали відбутися восени, перенесено на весняну частину змагань. Таке рішення було ухвалене 4 листопада на позачерговому засіданні Центральної ради ПФЛ.

Причина такої ухвали — епідемія грипу, карантин тощо. Як стало відомо, зафіксовані випадки масового захворювання футболістів і працівників клубів. Тож не дивно, що членами Центральної Ради було одноголосно підтримано ініціативу перенести усі матчі першості серед команд першої та другої ліг, а також групового етапу Кубка ліги, котрі залишилося провести в листопаді, на весняну частину змагань нинішнього сезону.

Своє рішення Центральна рада винесла на розгляд Виконкому ФФУ, а присутній на засіданні перший віце-президент, виконавчий директор Федерації Олександр Бандурко висловив присутнім підтримку від імені ФФУ. За його словами, цей варіант буде розглянуто Виконкомом у найкоротші терміни.

При цьому Адміністрації ПФЛ доручено, у випадку затвердження даного рішення Виконкомом ФФУ, розробити новий проект плану-календаря весняної частини змагань з урахуванням перенесених матчів. Оскільки на весну перенесено велику кількість матчів, члени Центральної ради вирішили встановити орієнтовні терміни проведення весняної частини змагань з 15 березня по 12 червня 2010 року. Відомо, що новий календар буде затверджено Центральною радою та Виконкомом ФФУ до 25 листопада 2009 року.

ДО ЦЬОГО ВСЕ ЙШЛО

Рішення екстреного засідання Центральної ради не було спонтанним. Ще в кінці жовтня до ПФЛ звернулися футбольні клуби з проханням перенести матчі у зв'язку з масовими захворюваннями вірусною інфекцією футболістів команд клубів ПФЛ. Усі звернення підтверджувалися відповідними довідками про захворювання та лікарняними листами. Тоді, враховуючи звернення клубів, а також обмеження на проведення масових заходів, уведених в кількох областях України, було перенесено майже всі матчі 17-го туру першої ліги: Сталь — Енергетик, Геліос — Нива Т, ФК Харків — Арсенал, ФК Львів — ПФК Севастополь, Нафтовик-Укрнафта — Прикарпаття, Дністер — Зірка, Волинь — ПФК Олександрія.

ПЕРШИЙ ПІШОВ

Клуби — учасники змагань під егідою ПФЛ поволі почали реагувати на постанову Центральної ради. Так, зокрема, луцька "Волинь" збирається йти у відпустку і, за попередніми даними, планує розпочати підготовку до весняної частини змагань у січні.

Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

Кубок ліги

У ПЛЕЙ-ОФФ ВИЙШЛИ МАРІУПОЛЬЦІ

6 ТУР
4 листопада — середа
Олком — Мир — 2:0
Титан Д — Іллічівець-2 — 0:0

Рішенням позачергового засідання Центральної ради ПФЛ від 4 листопада на весняну частину змагань перенесені усі матчі, які мали відбутися в осінній частині, а саме:

5 ТУР
Моршин — Карпати-2
6 ТУР
Волинь-Цемент — Нива
Бастіон — Тепловик
Гірник-Спорт — Ходак
Рось — Арсенал
Дніпро-75 — Сталь
Карпати-2 — Львів-2

Група "G"

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Іллічівець-2	4	1	3	0	4-3	6
2. Шахтар-3	4	1	2	1	7-5	5
3. Титан	4	1	1	2	2-5	4

Група "D"

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Мир	4	2	1	1	5-4	7
2. Спартак	4	1	2	1	3-4	5
3. Олком	4	1	1	2	4-4	4

Матч між мелітопольським "Олкомом" та горностаївським "Миром" нічого не вирішував. А ось поєдинок у Донецьку, де грали місцевий "Титан" і маріупольський "Іллічівець-2", мав дати відповідь, хто буде володарем другої (разом із "Шахтарем-3") путівки до 1/8 фіналу. Ним став "Іллічівець-2", який, завдяки нічийній, вийшов на перше місце і приєднався до числа переможців, які були визначені ще в попередньому турі.

Загалом до серії плей-офф вийшли такі команди: вінницька "Нива", "Верес" (Рівне), "Бастіон" (Іллічівськ), "Дністер" (Овідіополь), "Мир" (Горностаївка), "Спартак" (Молодіжне), "Ходак" (Черкаси), "Олександрія", "Шахтар-3" (Донецьк), "Іллічівець-2" (Маріуполь).

Тепер хоч якась інтрига залишилася в групах "F", "G" та "H". У групі "F" очікується не лише білоцерківське дербі, а й вирішиться, хто посяде першу сходинку, що даватиме право у 1/8 фіналу зіграти з другою командою групи "E". Така ж ситуація і в групі "H", де "Дніпро-75" і "Сталь" в останньому турі також визначатимуть між собою, хто посяде першу сходинку в турнірній таблиці. Команді, котра здобуде перше місце в цій групі, протистоятиме команда, що посяде друге місце у групі "G". Група, де не визначено переможців взагалі, — це "A", оскільки в ній мають відбутися ще два матчі.

Уже нині відомо, що в 1/8 фіналу Кубка ліги зійдуться:

Бастіон (Іллічівськ) — Спартак (Молодіжне)
Мир (Горностаївка) — Дністер (Овідіополь)

Господарі поля в кожній з пар написані першими. 1/8 фіналу розіграшу Кубка ліги складатиметься з одного матчу, дата якого визначиться пізніше.

Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

Діаспора

СТОП-МАШИНА

ЕМІЛІАНО ДУДАР І ЙОГО МАНДРІВКИ

Коли ми говоримо про центр оборони, маємо на увазі максимальну надійність, стабільність та простоту в грі. В сутності, на відміну від естетів гри — лицарів атаки, завдання оборонця — руйнувати. Попри це, буває й красива гра у захисті. Про це не з чуток знають латиноамериканці — тамтешні оборонці є справжніми шоуменами, причому, не тільки через помилки у безпосередніх обов'язках (з ким не буває?), а й за умінням перетворити руйнування на мистецтво. Саме тому, попри скепсис, аргентинських і навіть бразильських захисників у світі дуже багато.

Перш ніж потрапити у європейський футбол, вони проходять фахове гартування у домашніх чемпіонатах. Після такого горнила справді нічого не страшно! Подібний шлях пройшов і аргентинський українець Еміліано Дудар, який проводить свої перші європейські сезони. Доля цього гравця — яскраве підтвердження наші короткенькій преамбули.

РОДОМ ІЗ "ВЕЛЕСА"

Наш герой — вихованець одного із найславетніших клубів Аргентини, столичного "Велес Сарсфілда". Що говорити про титули та історичні досягнення клубу, якщо тільки за останнє десятиріччя він дав світовому футболу братів Усаїнів, Мауро Сарате, Лукаса Кастромана, Туру Флореса... Наприкінці 90-х, коли юний Еміліано тільки пробивався у основний склад, незабутня команда Б'янкі та Чилаверта вже залишала авансцену. Коли Дудар робив тільки перші кроки в футболі, ще один українець — Патрісіо Кампс, уже збирав валізи, щоб спробувати сили за кордоном. На його очах футболіста "Велес" виграв Рекопа Судамерикана у принциповому протистоянні з "Ривером" (цей трофей розігрують володарі кубків Лібертордес та Судамерикана), потім клаусуру-1998.

Юний дебютант лінії оборони, тим не менш, дуже швидко почав збирати власну колекцію нагород. 2000-го року, щойно дебютувавши в аргентинській лізі, Еміліано здобув і першу індивідуальну відзнаку — видання "Телемундо" визнало його найкращим молодим оборонцем року.

Однак слідом за обнадійливим стартом не сталося очікуваного прориву. Травми, вкупі із кількома невдалими матчами, призвели до втрати місця в основі. Упродовж 2003-2004 років "Велес" здавав Дударя в оренду. Спершу — сусідам з "Індепендьєнте", які лише роком раніше виграли апертуру, потім — у "Банфілд" з околиці Байреса.

ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКА ОДІССЕЯ

Після цього стабільність залишила Еміліано Дударя. Вдала оренда у "червоно-білому" таборі "Індепендьєнте" та не дуже вдала у "Банфілді" перервалися несподіваним запрошенням із далекої Венесуели. Столичний "Каракас" запросив аргентинського центрбека дуже вчасно — команда якраз була на ходу, і таким чином Дудар став чемпіоном Венесуели 2004 року. Після успішного півріччя в Каракасі Еміліано отримав нове запрошення — цього разу від парагвайського "Лібертаду", який періодично вибухає успіхами на домашній та континентальній арені. Провівши сезон у Парагваї, центральний оборонець повертається у Венесуелу, тепер уже в клуб "Карабобо". Але й тут він не затримується надовго, відгукнувшись на запрошення мексиканського "Тігре". Далі — новий поворот. Після Венесуели, Парагваю та Мексики футбольний мандрівник отримує запрошення від бразильського "Васку да Гама". Шостий клуб і п'ята країна за три роки!

ЯКБИ НЕ ТРАВМА...

У складі одного із чотирьох клубів Ріо-де-Жанейро Еміліано швидко прогресував. 19 жовтня 2006 року він дебютував у матчі, в якому його новий клуб розгромив з рахунком 3:0 "Палмейрас". За півроку став безперечним гравцем основи, говорили навіть про інтерес з боку тренерів аргентинської збірної. Однак влітку 2007 року нагадали про себе давні травми. Пошкодження ноги призвело до операції, і "Васку" вирішили не тримати хворого оборонця. Місце Дударя в центрі оборони зайняла юна надія клубу — вихованець місцевого футболу Вілсон.

Півроку відновлення змусили 25-річного гравця починати все спочатку. 2007 рік він закінчив в уругвайському "Феніксі". Однак клас є клас, і агент гравця почав підшукувати йому варіанти продовження кар'єри в Європі. За давньою традицією, одним із козирів у боротьбі за місце в складі команд країн ЄС мав стати і свіжоотриманий італійський паспорт.

ШВЕЙЦАРСЬКА СПРОБА

Першою європейською вилазкою для Дударя став ФК "К'яссо", клуб першої швейцарської ліги. Однак, через півроку, Еміліано вирішив повернутися на батьківщину — в "Олімпо де Байя Бланка". Але "магія" швейцарської ліги була сильніша...

Раніше вболівальники знали Беллінцону як батьківщину одного із найяскравіших швейцарських форвардів середини 90-х — етнічного турка Кубілая Тюркільмаза. Нічим непримітний клуб і досить слабенька ліга, тим не менш, лишаються "тихим омутом". Саме із Швейцарії починали свій європейський злет такі люди, як Елбер, ді Маттео, Діда та Матузалем. Тепер до країни годинників, шоколаду та банків прибув аргентинський центральний оборонець Еміліано Дудар. Його новим клубом стала та сама "Беллінцона", кривдник дніпропетровського "Дніпра" у Кубку УЄФА. На новому місці за півсезону Дудар встиг провести 16 матчів і навіть забив два м'ячі. Після невдалого сезону в команді Тюркільмаза Дударя за 200 тисяч євро придбав "Янг Бойз". І, за іронією долі, його новий клуб знову став кривдником ще одного українського клубу, "Шахтаря", здолавши гірників у передсезонному спарингу. Дудар провів увесь матч проти володаря Кубка УЄФА, і посприяв цій сенсаційній перемозі. У новому сезоні він регулярно грає у складі своєї нової команди. Він провів по 90 хвилин у обох матчах Ліги Європи проти "Атлетика" з Більбао, коли "юні хлопці" ледве не пройшли басків, вигравши — 1:0 на виїзді, але вдома програвши — 1:2. У чемпіонаті Швейцарії, уже зі стартових турів, "Янг Бойз" впевнено утримують лідерство, нещодавно розгромивши в гостях колишній клуб Дударя "Беллінцону" з рахунком 7:1. Сам Еміліано вже відкрив лік забитим голам, врятувавши свою команду від домашньої поразки "Люцерну" 1 листопада цього року.

Життя налагоджується? Дай, Боже! Талановитий центрбек Еміліано Дудар, схоже, нарешті знайшов себе.

Артур ВАЛЕРКО.

ФК Львів

Віталій ГРИЦАЙ:

ЕПІДЕМІЯ ДУХУ КОМАНДИ НЕ ЗЛАМАЛА

У першій лізі діє правило: під час усього матчу на полі повинен грати щонайменше один футболіст, народжений не раніше 1990 року. У зв'язку з цим тренери команди ще ближче підпустили до основи кількох перспективних футболістів із найближчого резерву (хоча й без того всім відомо, що городяни охоче залучають молодих українських гравців). Так, на початку сезону засяяла зірка Віталія Грицая, який проявив себе досить яскраво. В останніх осінніх поєдинках уболівальники, щоправда, рідко бачили Віталія в основному складі...

Під час паузи, викликаної потужною епідемією, з'явилася можливість для розмови. Отож, перше інтерв'ю Віталія Грицая прес-службі ФК "Львів".

— Віталію, розкажи, як так сталося, що ти потрапив до футбольного клубу "Львів"?

— Спершу я пізнавав футбольну абетку в ДЮСШ міста Городище, що на Черкащині. Потім перейшов до дитячо-юнацької футбольної школи "Княжої", де навчався з дев'ятого класу. Власне, я — випускник цієї школи. Згодом, як і належить, півроку грав у "Княжій-2", однак команда розформувалась, і з'явився варіант зі Львовом.

— Чи легко далося рішення переїхати до цього міста?

— Йдучи у відпустку, ще не знав, що "Княжу" розформують, саме тому й не шукав можливих варіантів переходу в інші команди. Коли ж дізнався, то часу на роздуми вже зовсім не було, тому без будь-яких вагань перейшов до "Львова". Тим більше, що команда на той час грала в прем'єр-лізі.

— Чи можна порівнювати футбольні клуби "Княжа" та "Львів"?

— На мою думку, це різні команди за стилем гри, поглядом тренерів на футбол... Звичайно ж, і побут багато в чому відрізняється.

— Яка твоя улюблена позиція на полі?

— Центральний півзахисник.

— Ти демонстрував чудовий футбол у період міжсезоння та на початку сезону, але останнім часом рідше виходиш на поле.

— Так, пропустив багато матчів, тому складно зараз щось говорити про те, в якій я формі.

— Що ж, перейдімо до проблем буденних. Чи робили гравцям команди щеплення від грипу, що розгулявся в Україні?

— Ні, щеплення не робили, але здоров'я футболістів під належним контролем, дають багато профілактичних засобів і тримають постійний зв'язок. У цьому плані в нас все гаразд.

— Як вплинула епідемія на команду?

— Епідемія духу команди не зламала.

— Віталику, розкажи нам про хобі й про те, як проводиш вільний час...

— Я люблю грати в комп'ютерні ігри (**усміхається**). А вільний час проводжу переважно зі своїми друзями, також футболістами зі "Львова". Це Вадик Жук, Вова Танчик, Мишко Сікорський. Ми разом граємо ще з дев'ятого класу!

Арсенал

Костянтин ДЕРЕВЛЬОВ:

Я НЕ НАПАДНИК — Я ГРАВЕЦЬ ЛІНІЇ АТАКИ

Щойно білоцерківський "Арсенал" набув статусу професійного клубу, як Костянтин Деревльов став його повноцінним гравцем. І в своєму ж першому сезоні за "канонірів" Костя виграв змагання бомбардирів у своїй команді, забивши у ворота суперників 13 м'ячів. Саме завдяки точному удару Костянтина "Арсенал" у перехідному поєдинку з ФК "Полтава" виборов путівку до першої ліги. Більше того, Деревльов має всі шанси увійти до історії білоцерківського футболу як автор першого забитого м'яча "канонірами" в першій лізі.

Досьє "УФ"

Костянтин Деревльов. Нападник. Народився 11.07.83 р. у Львові. Вихованець ДЮСШ "Карпати". ***Виступав за команди:*** ФК "Львів", "Арсенал" (Київ), "Газовик-Скала" (Стрий), "Закарпаття" (Ужгород), "Спартак" (Суми), "Сокіл" (Золочів), "Енергетик" (Бурштин).

— Костянтине, розпочнемо нашу бесіду з твоїх футбольних витоків. Де, коли, за яких обставин потрапив у футбол?

— Як і багато хто з моїх однолітків, починав із дворового футболу. Потім потрапив до ДЮСШ "Карпати", де моїм першим тренером став нинішній головний тренер "Арсеналу" Ігор Артимович. Саме під його орудою й зробив перші кроки у справжньому футболі. Я дуже багато дізнався завдяки цій людині, тому можна сміливо стверджувати, що Ігор Климентійович став для мене другим батьком. По закінченні 11 класів мене було заявлено за команду мого рідного міста — ФК "Львів", який на той час виступав у першій лізі. У Львові грав упродовж року, а потім отримав запрошення до вищолігового столичного "Арсеналу". Загалом у Києві провів два роки, а потім, коли там змінився головний тренер, розпочалася "чистка рядів", під яку потрапив і я. Відтак виступав у командах західного регіону. А коли отримав запрошення до новоствореного клубу Білої Церкви й про ті амбітні завдання, які він перед собою ставить, одразу ж погодився сюди перейти.

— Знаю, що свого часу ти ще й залучався до лав молодіжної збірної України...

— І не лише до неї. Коли виступав у київському "Арсеналі", на мене звернув увагу Павло Яковенко й викликав до "молодіжки". Проте я зіграв лише товариський поєдинок проти збірної Македонії. Зате в юнацькій збірній України під орудою Віктора Кащея провів п'ять матчів. У двох із них мені пощастило забити.

— Повертаючись до сьогодення: перше коло добігає свого завершення. Як би ти прокоментував виступ білоцерківського "Арсеналу" в осінній фазі змагань?

— Вважаю, що ми досить непогано зіграли. Мені було важко на початку сезону — дошкуляла травма, не вистачало фізичних кондицій. Але нині почуваюся чудово. Щодо команди, то з кожним матчем вона виступала все ліпше й ліпше. На початку нам бракувало зіграності, та зараз з цим усе гаразд.

— Останній домашній матч із "Феніксом-Іллічівцем" ти пропустив через перебір жовтих карток. Важко було спостерігати за поєдинком із трибуни?

— У другій лізі в мене було багато таких матчів. Я тепер розумію Ігоря Климентійовича, чому він не може всидіти, коли ми граємо. Справді, набагато важче вболівати з трибун, ніж грати на полі.

— У чому відмінність між "Арсеналом" зразка минулого сезону й нинішнього?

— Команда стала значно сильнішою, ми підсилилися непоганими гравцями. Думаю, якби мали більший період підготовки до виступів у новому дивізіоні, грали б ще краще.

— Після того, як команда вийшла до першої ліги й на ваші матчі почали приходити багато людей, на вулицях міста вже впізнають?

— Упізнають трохи. Був у мене такий випадок: у боулінг-клубі батько з маленькою донечкою попросив мене сфотографуватися з ними. Що й казати, приємно стало...

— Як тобі дісталася капітанська пов'язка "Арсеналу"?

— Коли перейшов до білоцерківського клубу, вона належала Олегові Сокирку. А коли він завершив кар'єру гравця й став одним із наших наставників, Олег передав мені капітанські пов'язку.

— Що скажеш із приводу вболівальницької підтримки?

— Скажу відверто: це єдина команда, з тих, де мені доводилося грати, яку так шалено підтримують. Приємно, що за нас вболіває не тільки фан-сектор, а й усі білоцерківці. Щиро дякуємо їм за це. Підтримка вболівальників дуже нам допомагає й надихає на нові перемоги.

— Під час матчу ти нерідко вступаєш у полеміку з арбітром....

— Мене до цього спонукає статус капітана команди. Та й характер у мене такий, що не можу змовчати. Інколи дискусія з арбітром допомагає. Іноді — навпаки: зайвими балачками з суддями можу зашкодити команді.

— Ігор Артимович сказав, що в плані спортивної дисципліни він вам довіряє, однак інколи доводиться й штрафувати. До тебе застосовувалися штрафні санкції?

— Скажімо так: попередження вже маю...

— Скажу без перебільшення: ти один з улюбленців білоцерківської публіки. Тож напередодні міжсезоння всіх турбує питання, чи залишиться Костянтин Деревльов в "Арсеналі"?

— Я уклав з "Арсеналом" новий контракт терміном на півтора року. Тож нині Костянтин Деревльов — повноправний гравець білоцерківського клубу. Упродовж своєї футбольної кар'єри мені довелося пограти не в одному клубі. Десь було більше приємних моментів, десь менше. У Білій Церкві почуваюся просто чудово, оскільки тут відчувається стабільність.

— У заявці "Арсеналу" значиться одразу шестеро нападників. З ким із своїх колег тобі комфортніше грати в нападі?

— Я не нападник, а гравець лінії атаки. А попереду мені комфортніше грати з Романом Піцуром. Загалом, я така людина, що можу вільно спілкуватися з усіма. Тим більше, капітан мусить об'єднувати колектив. Та найбільше товаришую зі своїми земляками — Назаром Литвином, Любомиром Іванським, Ростиславом Горецьким.

— "Арсенал" — команда молода. Чи є у вас якісь традиції?

— Звичайно. Наприклад, хвилина мовчання за кілька хвилин до виходу на поле. Перед початком матчу закриваємо сумки. Особисто я виходжу на поле лише з правої ноги й обов'язково хрещуся.

— Чи є в тебе кумири серед відомих футболістів?

— Коли починав футбольну кар'єру лівим півзахисником, мені імпонувала гра Райана Гігза. Нині більше дію в центрі, тому подобаються Хаві, Ін'єста, Мессі.

— Які інтереси маєш, окрім футболу?

— Люблю пограти в більярд, боулінг.

— Ти родом зі Львова, проте вже давненько граєш в "Арсеналі". Чи стала Біла Церква для тебе рідним містом?

— Я дуже звик до Білої Церкви. Місто мені подобається, маю тут багато друзів. Отож можна сказати, що воно — моє друге рідне місто.

СКАНВОРД № 300. «ВІЛЬЯРРЕАЛ»-2009

Фото 1
Фото 2
Фото 3
Фото 4
Фото 3 | Бек "Тулузи" | Півоборонець "Тулузи" | Хавбек зб. Парагваю | Команда з Бельгії | Фото 4 | Фото 5
Нападник "Наполі" | Диспетчер "Барси" | Передача
... Ялінс | "Манкуніанці" | Ломана Луа - ... | Арбітр із Словенії | Половина чемпіонату
Нападник "Палмейраса" | Бек "Сент-Етьєнна" | Столиця Сірії | Фото 6
Фото 5
Фото 6
Команда з Мальти
... Віталі | Фото 7 | ... Райт-Філліпс | ... Адріансе | Лі Ян ...
... Маркевич | Румун. клуб
Низ таблиці | Схід | Італ. клуб | Йохан де ...
... Кінглсі | Оборонець "Порту" | Фото 8
Хавбек "Байєра", грав проти "Динамо" | Рос. клуб | Лі ... | Фото 9 | Фото 10
Партнер Годіна та Гонсало | ... "Копенгаген"
Фото 7
Фото 8
М'яч із-за бокової
Фото 11
Фото 9
Фото 10
Фото 12 | Бек зб. Франції, ЧС-1998
Фото 11
Фото 12

Віктор ПРИҐОРНИЦЬКИЙ.

Понеділок, 9 листопада "Мегаспорт"
21.30. "Відверто про футбол"

Вівторок, 10 листопада "Мегаспорт"
18.30. "Відверто про футбол"

Середа, 11 листопада
18.30. Футбольний огляд "Goalissimo"

Субота, 14 листопада "Мегаспорт"
15.55, 0.00. Товариський матч. Південна Америка — Японія

Неділя, 15 листопада "Україна"
22.20. "Футбольний уїк-енд"

УТ-1
17.00. Ліга чемпіонів. Журнал
23.30. "100 % "Динамо"

Англія

Пропущений матч 2 туру

Вест Хем — Астон Вілла — 2:1 (1:0).

Вест Хем: Грін, Ілунга (Спектор, 7), Апсон, да Кошта, Коллісон, Фобер, Нобл, Паркер, Бехрамі, К.Коул (Хайнс, 31), Франко (Хіменес, 89).

Астон Вілла: Фрідель, Бейє, Уорнок, Коллінз, Данн, Ешлі Янг, Сідвелл, С.Петров, Агбонлахор, Хескі (Рео-Кокер, 46), Кар'ю (Люк Янг, 87).

Голи: Нобл (45+3, пен.), Хайнс (90+4) – Ешлі Янг (52).

Вилучення: Бейє (86).

Дякуючи цій перемозі "молотобойці" у турнірній таблиці перемістилися з останньої, двадцятої, позиції відразу на чотири сходинки вгору. Вирішальний м'яч за господарів на четвертій доданій хвилині забив легіонер з Ямайки Завон Хайнс, який вийшов на заміну. Щоправда, гості через вилучення Бейє на той час грали в меншості.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Челсі	11	9	0	2	28-8	27
2. Манчестер Юнайтед	11	8	1	2	23-11	25
3. Арсенал	10	7	1	2	32-13	22
4. Тоттенхем	11	6	1	4	21-17	19
5. Ліверпуль	*11*	*6*	*0*	*5*	*25-16*	*18*
6. Манчестер Сіті	*10*	*5*	*3*	*2*	*19-13*	*18*
7. Астон Вілла	11	5	3	3	15-11	18
8. Сандерленд	11	5	2	4	18-17	17
9. Сток Сіті	11	4	4	3	11-13	16
10. Бернлі	11	5	0	6	12-22	15
11. Фулхем	10	4	2	4	13-13	14
12. Бірмінгем	11	4	1	6	10-13	13
13. Віган	11	4	1	6	12-21	13
14. Евертон	10	3	3	4	13-16	12
15. Болтон	10	3	2	5	14-19	11
16. Вест Хем	11	2	4	5	15-18	10
17. Блекберн	10	3	1	6	11-24	10
18. Вулверхемптон	11	2	4	5	11-18	10
19. Халл Сіті	11	2	2	7	8-22	8
20. Портсмут	11	2	1	8	9-15	7

Михайло РЄЗНІК.

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua
Сайт:www.ukrainian-football.com

Головний редактор
Т. М. ФЕДОРЕНКО
Черговий по номеру
В. В. ПРИГОРНИЦЬКИЙ
Видруковано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025165.
Індекс 60994.

